

[Indenrigsministeren.]

Ordnings Gennemførelse ned? Ja, jeg kan med min bedste Vilje ikke se andet, end at Begrundelsen ligger paa to, maaske tre Punkter. Man har — det er det ene Punkt — sagt, at man var imod Nedsættelsen af Indlaansrenten, som det var foreslaaet i Regeringsforslaget. Det er rigtigt, som mit Partis ærede Ordfører (Veistrup) udtalte, at det maa være et ejendommeligt Ordførerskab for den ærede Ordfører, netop paa dette Punkt. Jeg staar her med et Dokument, en Henvendelse til Regeringen, som den ærede Ordfører ofte har set tilbage paa med stor Glæde, hvad jeg i den Henseende er enig med det ærede Medlem i. Den ærede Ordfører udtaler heri den 11. Januar 1933 paa De danske Landboforeningers Vegne og sammen med Formanden for De samvirkende Husmandsforeninger i Danmark, at disse to Organisationer maa finde det paakrævet, at der ad Lovgivningens Vej tilvebringes en Sænkning af Indlaansrenten til $2\frac{1}{2}$ à 3 pCt., og jeg har maaske Lov til at sige, at det ligger i Sagens Natur, at naar et saadant Krav kom fra disse to store Organisationer, var det ikke en Flyvegrille, noget, man ikke grundigt havde gennemtænkt. Det kan man i øvrigt se Vidnesbyrd om senere hen paa Aaret, idet den ærede Ordfører den 30. Marts 1933 her i Tinget omtalte hele denne Sag, da den nugældende Rentelov var til Behandling, og ved den Lejlighed citerede, hvad jeg nu for et Øjeblik siden henviste til. Han fortsatte derefter med at sige, at der af Repræsentanter for Landboforeningerne og Husmandsforeningerne i Forvejen var ført Forhandlinger med betydende Medlemmer af Regeringen,

„og vi havde ganske vist under disse Forhandlinger faaet det Indtryk, at Regeringen for sit Vedkommende nærede megen Ængstelse for at gaa saa langt, som vi for vort Vedkommende havde udtalt Ønske om, nemlig ned til $2\frac{1}{2}$ og 3 pCt.“

Jeg vil derfor gerne spørge: Tror man, at den Forargelse, der staar at læse i visse af Venstres Blade om hele dette Spørgsmaal, tror man, at den Beklagelse, som den ærede Ordfører her i Dag udtalte paa Venstres Vegne, skønt han selv for et Aar siden halvejs bebrejdede Regeringen ikke at have gennemført noget tilsvarende dengang — tror man virkelig, at den kan være tilstrækkelig plausibel Forklaring af, at man standser dette store Lovgivningsværk, som er af saa afgørende Betydning, ikke blot for Landbruget, men maaske til syvende og sidst endnu mere afgørende for det samlede

Erhvervsliv her i Danmark, et Værk, som gaar ud paa, at Landets Regering endelig faar Lov af den lovgivende Forsamling til at føre en Rentepolitik efter en ganske bestemt Linie, fastlagt herfra.

Jeg maa maaske i Anledning af Udtalelser af det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Lange) vedrørende Rentenedsættelsen sige, at naar det ærede Medlem i denne Forbindelse talte om, at Danmark havde udviklet sig fra at være et kapitalstærkt til et kapitalfattigt Land, er jeg ikke helt klar over, hvad han egentlig mener dermed. Ja, der kan maaske være nogen Mening i det, hvis man sammenligner med Danmarks Stilling i 1919, ved Verdenskrigens Slutning, men ellers kan det ikke nægtes, at den Gæld, Danmark statsligt og erhvervsmæssigt har maattet stifte i Udlandet, er stiftet paa et langt tidligere Tidspunkt. Det er ikke de senere Aar, der har set Danmark være saa kapitalfattigt, at det har behøvet at stifte den Gæld, det er Perioden fra, ja, jeg tør ikke sige det bestemt, men jeg tror, jeg tør sige, det er Perioden fra Begyndelsen af dette Aarhundrede og op til Verdenskrigen med de store erhvervsmæssige Udvidelser her i Landet, der har gjort dette nødvendigt. Der er i og for sig ingen Grund til at sige, at Danmark i Dag er et mere kapitalfattigt Land end tidligere.

Naar det ærede Medlem sluttede med en Hyldest til Opsparingsviljen i Befolkningen, er jeg ikke uenig med det ærede Medlem deri. Vi er maaske lidt uenige om, hvor vi ønsker, at denne Opsparing fortrinsvis skal foregaa. Det ærede Medlems Parti viser saa tit i sin Politik, at det gaar ud fra, at den største Del af Opsparingen i et Samfund maa foregaa i de velhavende Klasser. Demokratietets Ideal maa selvfølgelig altid være Samfundstilstande, hvor Opsparingen foregaa i de brede Lag. Men det, jeg ønsker at sige, er, at naar det ærede Medlem synes at gaa ud fra som en given Ting, at Opsparingsviljen staar i ligefremt Forhold til Rentens Højde, er det ærede Medlem inde paa en Anskuelse, der, saa vidt mig bekendt, ikke deles af Nationaløkonomer nogetsteds, nemlig den Tanke, at jo højere Renten er, des større bliver Opsparingsviljen. Man kan tværtimod sige, at indtil en vis Grad, jeg siger ikke absolut, men indtil en vis Grad, bliver Opsparingsviljen større, naar Rentefoden gaar ned. Og i øvrigt, hvis det ærede Medlem vilde drage Konsekvensen af sine Udtalelser i saa Henseende, saa maatte det ærede Medlem ogsaa være imod den Konverteringspolitik, som det ærede Medlem i øvrigt mener, han er Tilhænger